

Homøopatens genialitet

”Lægevidenskaben kan ikke helbrede de kroniske sygdomme. Det er homøopatens område!”

Så konsekvent indleder speciallæge, dr. med. Ole Jørgensen sin bog: ”Det homøopatiske alternativ”. Og der er noget om snakken. Læs blot her.

Trods ofte nedslående beskeder som: ”Det kommer De desværre til at leve med...” og ”De bliver nødt til at tage denne medicin hver dag...”, har homøopatien stor succes med behandling af netop disse lidelser.

Det betyder ikke at den almindelige lægevidenskab er ubrugelig og ineffektiv. Nej, men problemet er at den i mange tilfælde ikke kan helbrede det enkelte menneske, og i bedste fald kun lindre eller holde symptomerne på en kronisk lidelse væk med daglig medicinering.

Kunsten at helbrede ligger i en helt anden boldgade, på et helt andet niveau. Kurativ behandling indebærer behandling der medfører varig helbredelse. Det betyder at individet oplever sig selv som værende sund, havende en vital mængde af energi og følelsesmæssig styrket og fri. Parametre der i høj grad mangler i lægevidenskabens sundhedsopfattelse. Her er det vigtigst om sygdommen er ’synlig’, dvs. at den kan måles ved blodprøver, podning osv. Lægevidenskabens synspunkt på helse er traditionelt afgrænset ved at såfremt sygdommen ikke længere er synlig, så er personen rask – uanset hvad personen selv føler og oplever.

To paradigmer for sygdom

For at kunne forstå Ole Jørgensens påstand, er vi nødt til at gå 200 år tilbage i tiden, til tiden hvor den europæiske lægevidenskab blev delt i to: Den konventionelle tankegang og homøopatien. På daværende tidspunkt eksisterede den moderne lægevidenskab ikke. Man kendte ikke til den kemiske medicinalindustri. Der var ingen diskussioner om f.eks. lykkepillers berettigelse som livsstilsmedicin. Lægemedlerne var tinkturer og piller udvundet af planter eller af animalsk herkomst. Der herskede en grundlæggende uenighed om forståelse – hvad vil det egentlig sige at et menneske er sygt?

Homøopatien blev grundlagt af Samuel Hahnemann, tysk læge og kemiker. Han var meget anset og arbejdede primært med forståelse af lægemidler. Hahnemanns anskuelser var banebrydende for apotekerne, og enkelte forskrifter har været anvendt indtil for nylig. Hahnemann var ikke overbevist om at et lægemiddels succes afhang af

dets indvirkning på et bestemt organ, men at det egentlige ligger i menneskets konstitution, dets modtagelighed. Heri ligger nøglen til forståelsen af homøopatien. *Menneskets egentlige sygdom er dets individuelle modtagelighed, den for det enkelte individs disposition for lidelser.* Modtageligheden kan ligge på alle niveauer, både fysiske, følelsesmæssige og mentale. Hahnemann postulerede derfor at der ikke eksisterer sygdomme, kun syge mennesker.

Centralt i Hahnemanns tankegang er ideen om en grundlæggende livskraft, en vitalkraft der virker på det bagvedliggende dynamiske plan. En ubalance i livskraften giver udslag i en reaktion, et symptom. Det er en tankegang vi ikke er vant til, så den kan være svær at forstå. For at forstå den kan vi sammenligne mennesket med en kop med vand. Når mennesket udsættes for forskellige typer stress, reagerer livskraften ved efter bedste evne at modstå og opveje påvirkningen. Det svarer til at fylde mere vand i koppen. På et tidspunkt flyder vandet i koppen over og krystalliseres uden for koppen. Denne krystallisering er den reaktion vi kan observere. Det kan eksempelvis være smerter, allergi, og hjerteproblemer eller mere følelsesmæssige og mentale reaktioner som depression og rastløshed hos både børn og voksne. Moderne lægevidenskab ser reaktionerne som enkeltstående sygdomme, mens homøopatien ser dem som symptomer på den bagvedliggende ubalance. Denne tilgang er langt mere nuanceret end lægevidenskaben.

Homøopatiens opgave bliver derfor at gøre koppen større, at styrke livskraften til bedre at kunne håndtere de påvirkninger mennesket udsættes for. Herved helbredes mennesket. Dets livsstyrke og livskvalitet forøges.

Undertrykkelse eller helbredelse

Lægevidenskaben og visse andre behandlingsformer behandler typisk de reaktioner organismen producerer. Der søges en fornuftsmæssig sammenhæng mellem det observerede symptom, og hvad der ræsonneres frem til som udløsende årsag. Behandlingen består herefter i at søge at fjerne den indikerede årsag hvilket ikke er andet end en undertrykkelse af symptomet. Har en patient forstoppelse gives afføringsmiddel, hovedpine behandles med smertestillende osv. osv. I bedste fald opnås en lindrende effekt, *men den bagvedliggende ubalance består!* Den umiddelbare reaktion mod påvirkningen bliver nu forhindret ved at symptomet presses væk. Ved gentagne eller vedvarende undertrykkende behandling vil livskraften se sig nødsaget til at reagere på et nyt, men desværre dybere og mere vitalt plan. Vi ser det f.eks. hyppigt ved langvarig brug af kortisoncremer til eksem. Eksemet forsvinder, men efter et stykke tid opstår et nyt og værre symptom, eksempelvis astma. Konventionelle behandlingsformer ser dem som to separate sygdomme der skal behandles hver for sig. I det nævnte tilfælde vil patienten blive behandlet hos en hudlæge for eksem – stadig med kortisoncreme – og tillige hos en ny specialist for astma. Til astma gives binyrebarkhormon (kortison) til inhalation. Hermed undertrykkes symptomet dobbelt, og den onde cirkel i er fuld gang ...desværre.

Som vi ser, opfatter den moderne lægevidenskab menneskets symptomer som enkeltstående sygdomme der skal behandles individuelt med individuel medicinering til hver 'sygdom'. Homøopatien ser det derimod som mennesket der samlet reagerer på en ubalance i livskraften. Homøopatien anerkender samtlige symptomer som personens egen og individuelle reaktion på en påvirkning af mennesket. Og det er totaliteten af disse symptomer der udgør grundlaget for behandlingen af mennesket.

Den homøopatiske konsultation foregår udelukkende ved en samtale der skal bringe homøopaten til forståelse af mennesket siddende over for. Homøopaten bruger ikke modtagne oplysninger til at dømme eller bedømme - de anvendes kun til at finde det rette lægemiddel. Patientens egen motivation og deltagelse i processen er derfor af afgørende betydning for resultatet af behandlingen. Hvis det er det sande og hele billede homøopaten modtager, vil det tilsvarende homøopatiske lægemiddel igangsætte en helbredelsesproces.

Homøopatens genialitet

Hahnemanns opfattelse af at individualiteten for det enkelte menneske er unik, gør at der til hver enkelt menneske hører ét og kun ét passende lægemiddel. Dette ene lægemiddel, simillimum, vil helbrede hele mennesket og alle de til dette menneske hørende symptomer.

I klassisk homøopati bruger man ofte kun én dosis til at klare et helt sygdomsforløb. Lægemidlet skal blot starte processen som sætter organismen i stand til selv at genoprette sundheden. Det er menneskets egne selvhelbredende kræfter der via et dynamisk samspil mellem underbevidsthed og immunforsvar, behandler årsagen til problemet.

Det er ikke tilstrækkeligt at lægemidlet kun passer på nogle få fysiske symptomer, som f.eks. kløe og svie ved eksem eller hyppig opkastning ved spiseforstyrrelser. Dette er meget forskellig fra den behandling vi normalt kender fra den konventionelle lægepraksis.

Vi kan nu bedre forstå det ovennævnte eksempel med eksem og astma. En kronisk lidelse – f.eks. astma – kan altså være en følge af en tidligere ubalance og kan som sådan ikke kureres, men kan homøopaten finde helhedsbilledet af patienten så vil hele mennesket blive helbredt, og den kroniske lidelse vil blive taget med i processen såfremt patientens egen livskraft er stærk nok til at reagere. Heri ligger den klassiske homøopatis styrke og baggrunden for Ole Jørgensens citat i starten af denne artikel.

Faglighed er nøglen til god behandling

Det er vigtigt for forståelsen af den klassiske homøopatis styrke at få gjort op mod nogle af de gængse misforståelser som opstår grundet et kun overfladisk kendskab til homøopati og de benyttede lægemidler. Misforståelser, der både af private samt forskellige behandlere medfører fejlagtig anvendelse af de homøopatiske principper og lægemidler.

Der er langt fra at have en lægmands forståelse for homøopatens kunst til at mestre den homøopatiske forståelse og disciplin. En af homøopatens største pionerer, James Tyler Kent, sagde: *"For at kunne praktisere helbredelsens kunst pålideligt, skal den homøopatiske behandler beherske den homøopatiske videnskab"*. Klassisk homøopati bør kun udøves af veluddannede og professionelle homøopater. I Danmark tilbyder Hahnemann Akademiet en 3½ årig uddannelse der sammen 1 års medicinske studier af anatomi, fysiologi og patologi giver mulighed for momsfrigtagelse under betegnelsen "anden egentlig sygepleje" samt mulighed for RAB godkendelse.

Dosering

Lægemidlerne er fremstillet af råstoffer fra mineral-, plante- og dyreriget og har gennemgået en speciel fremstillingsproces kaldet potensering. Potensering er den proces hvor lægemidlet fortyndes i 1:10 (D-potenser) eller 1:100 (C-potenser) og dynamiseres ved bankning mellem hver fortynding. Ved kroniske lidelser benyttes ofte 200C og 1.000C. Dynamisering er en kraftoverførsel, så jo mere fortyndet og banket et lægemiddel er, jo kraftigere er det. Gentagne fortyndinger og dynamisering former et forfinet og eksakt virkefelt, samtidig med det oprindelige stof forsvinder. Hvert lægemiddel med egen oprindelse har individuelt virkefelt.

De doseringer der anvendes af klassiske homøopater, giver ingen bivirkninger i traditionel forstand. Når helbredelsesprocessen sættes i gang, kan der forekomme omplaceringer af de symptomer patienten havde i forvejen før de endeligt forsvinder. Dette kaldes 'førsteforværring' og efterfølges af en bedring i almentilstanden. Først efter nøje opfølgning og vurdering af reaktionen beslutter homøopaten om yderligere ordination er nødvendig.

Der findes en udbredt holdning at brugen af potenserede lægemidler ikke kan være skadelig, fordi de er fortyndede. Dette er meget forkert. Enhver seriøs klassisk homøopat ved at misbrug og fejlordinering af potenserede lægemidler kan have fatale konsekvenser for patienten. Ved fejl- og overdosering (dvs. hyppig indtagelse af samme lægemiddel) kan der i værste fald fremprovokeres en dyb patologisk tilstand som det kan tage måneder at få patienten ud af. Det er derfor vigtigt at konsultere en klassisk homøopat, der er uddannet efter en høj international standard og er medlem af en forening der har etiske regler og råd. Af samme årsag kan selvmedicinering ikke anbefales.

Lægemidlernes virkefelt

Det er hermed på plads at afklare den mest almindelig misforståelse omkring de benyttede lægemidler. Der findes *ingen* homøopatiske lægemidler. Der findes kun potenserede lægemidler som ordineres efter klassisk homøopatiske forskrifter. Det er altså metoden og ikke lægemidlet der gør behandlingen homøopatisk!

Ja, ja, vil mange måske sige. Det er jo blot et spørgsmål om hvilket navn lægemidlerne gives, men det er lige netop her fejlfortolkningen opstår. Det handler om at holde fast i det homøopatiske princip og ikke påføre sine egne holdninger og evt. principper fra andre behandlingsformer.

Vi har allerede set at den klassiske homøopati forskriver at der findes ét og kun ét lægemiddel som passer til det enkelte menneske. Hahnemann påviste desuden at størst mulige effekt opnås ved at lægemidlet ordineres i mindst mulig dosis. Gerne blot én gang.

Ovenstående principper fraviges i det der kan kaldes "brugen af homøopatiske lægemidler". Her ordineres patienter med samme lægelige diagnose – f.eks. klimakterieproblemer eller menstruationssmerter – alle det samme potenserede lægemiddel hvilket ligner de principper der arbejdes ud fra i konventionel medicin. Hahnemann betegnede "brugen af homøopatiske lægemidler" som "pseudo-homøopatisk praksis". Der kigges altså kun på ét enkelt symptom hos det enkelte individ. Resten af symptombilledet ignoreres. Herefter ordineres et potenseret

lægemiddel der er kendt for at have symptomet som en del af sit billede. Det vil oftest resultere i en undertrykkelse eller muligvis en lindring hvorved symptomet jo rigtig nok 'forsvinder', men uden en bedring i den bagvedliggende ubalance og dermed ingen helbredende behandling af individet.

Det er vigtigt gentagne gange at pointere at potenserede lægemidler *ikke* kan benyttes til at 'fjerne' eller 'udrense' specifikke, enkeltstående symptomer. Blot fordi et lægemiddel er kendt for nogle bestemte karakteristika, er det ikke ensbetydende at indtagelsen af dette lægemiddel vil hjælpe. Der *skal* være overensstemmelse mellem det fulde symptombillede og det givne lægemiddel. Det er den klassiske homøopati der har skabt lægemiddelbeskrivelserne ud fra Hahnemanns anvisninger om lægemiddelprøvninger, og lægemidlerne skal tillige ordineres efter de tilhørende homøopatiske principper. Det er menneskets samlede symptombillede der skal passe på lægemiddelbeskrivelsen, og ikke lægemiddelbeskrivelsen der kan anvendes på patienten. Der kan således ikke benyttes et andet sæt af behandlingsprincipper, for så passer lægemiddelbeskrivelsen ikke. Der ordineres altså på falsk grundlag, og vi kan derfor ikke kende effekten af midlet.

Ovennævnte er vigtig i forståelsen af de såkaldte kompleksmidler der ofte sælges i håndkøb eller ordineres af forskellige behandlingsmetoder. Kompleksmidler er lægemidler hvor flere individuelle potenserede lægemidler blandes, og hvor der fokuseres på behandling af enkeltstående symptomer. De vil ofte blive solgt under nyt navn som et "homøopatisk middel mod...". Effekten af disse midler kan *ikke* fortolkes som summen af de indgående komponenter, trods de ellers lovende ord på enten etikken eller fra behandleren. Et blandingsprodukt er et nyt middel med sin helt egen individuelle egenskab. Det skal derfor undersøges på ny, og en selvstændig lægemiddelbeskrivelse skal udformes. Dette er ikke blevet gjort, og derfor er den oplyste virkning af kompleksmidlet udokumenteret.

Homøopatens plads i fremtidens behandling?

Homøopatien har nu eksisteret i 200 år. I alle disse år har den konventionelle lægevidenskab været lige på nippet til at kunne helbrede alle kroniske sygdomme. Klassisk homøopati har haft denne mulighed i alle årene.

Det er tankevækkende at vi lever i et land med et af verdens højeste skattetryk hvoraf store summer er afsat til sundhedssektoren, men alligevel kan den konventionelle lægevidenskab – og af sundhedssektoren eneste anerkendte behandlingsform – ofte ikke tilbyde at gøre patienten rask, men højst at lindre tilstanden.

Homøopati er i det meste af verden at betragte som en alternativ behandlingsform og er som sådan den mest benyttede behandlingsform i Europa. I flere europæiske lande er homøopatien udbredt med almen anerkendelse og refusion fra private eller offentlige sygekasser.

I en tid hvor der gives medicin mod de bivirkninger, som den oprindelig ordinerede medicin medfører – og samtidig er til gene og ubehag for patienten – med store udgifter for samfundet til efterbehandling, begynder den klassiske homøopati mere og mere at fremstå som fremtidens medicin – effektiv, nænsom og individuel.

Norge har førertrøjen i Skandinavien

En undersøgelse i Norge viser at næsten 40% af befolkningen har konsulteret en klassisk homøopat, heraf var hver fjerde patient et barn. Ifølge undersøgelsen er en af de vigtigste årsager: "at folk føler sig bedre taget vare på end hos lægen".

Undersøgelsen er foretaget af to universiteter i samarbejde, og forskerne konkluderer videre: "Folk er bange for at bruge kraftig medicin med mulighed for bivirkninger til deres børn. De vil hellere forsøge sig med mildere ting som de får hos homøopaten".

Mere end 40% af børnene havde modtaget ordineret medicin fra en praktiserende læge inden for den sidste måned før besøget hos homøopaten. 80% af forældrene oplyste at de havde opsøgt den praktiserende læge tidligere med de samme lidelser, som var årsagen til de opsøgte homøopaten. En mor til to udtaler: "Her får vi hjælp med det lægen ikke finder ud af".

Ellers er der flere europæiske studier som viser homøopatens effekt, bl.a. undersøgelsen på Bristol Homøopatiske Hospital i England hvor man fulgte 6.500 patienter gennem 6 år. Derefter vurderede både homøopater og traditionelle læger patienternes tilstand og der blev dokumenteret bedring i mere end 75% af tilfældene. Højst lå børn med astma hvor 89% fik det bedre.